

[Erhard Jakobsen]

EF-Parlamentet har man nu indført den ordning, at der står gratis mælk til medlemmerne, så det drikker de. Det er da en udmærket idé. Jeg mener, at en stor del af vore lande skulle vænne sig til at bruge meget mere mælk af den kvalitet, som i hvert fald vi kan producere.

Jeg kan som sagt ikke give et bud på, hvordan man skal komme af med lagrene, men jeg anser heller ikke det for at være det store problem; det vigtigste er, hvad vi skal gøre derefter. Og når man nu her taler om markedsmekanisme, synes jeg nok, man skal passe lidt på, for prispolitik er ikke egnet til at løse dette problem. Hvis man siger til en landmand, at man vil sætte hans pris pr. stk. ned for at få ham til at producere noget mindre, siger landmanden: du er ikke rigtig klog; hvis du sætter min pris pr. stk. ned, bliver jeg da nødt til at producere mere, for ellers kan jeg jo ikke betale de dér forbandede høje jordskatter – i hvert fald i Danmark, som er det eneste sted, hvor man er så tåbelig, at man har det – termin osv.; alt det skal jeg betale, så jeg må altså producere mere. Derfor kan man ikke bruge prisen. Man tror, at man, fordi man har bragt produktionen i Europa vældigt op ved at sætte en høj pris, kan bringe den ned igen bare ved at sætte en lav pris, men den går ikke. Der er nok ingen vej uden om kvoteordninger mange år ud i fremtiden. Jeg tror ikke, der er nogen vej uden om det, og det er da heller ikke noget, jeg i og for sig vil beklage.

Noget, vi også skal have med i vores betragtninger – ministeren var også inde på det, hørte jeg – er, at en stor del af dette her er socialpolitik. 2–3 millioner bjergbønder har kun deres eksistens i kraft af EFs landbrugsordning; uden den kunne disse mennesker overhovedet ikke eksistere. Og her gælder kræfternes frie spil ikke; de kunne ikke bare lave noget andet, for der er ikke brug for dem i de lande, hvor de eksisterer. Desuden plejer de naturen på smukkeste måde: man ved fra andre lande, at bjergtoppe bliver ørkenagtige, hvis landmændene ikke trækker rundt med deres geder og kreaturer af forskellig art. Men det er altså ikke en landbrugsudgift; det er en miljøudgift, en socialudgift eller en regionaludgift, man belaster landbrugsbudgettet med.

Jeg har lagt hovedvægten på, at man endelig ikke må tro, at dette her er katastrofalt

for EF, og at det nu gjaldt om at få EF ud af billedet eller få Danmark ud af EF. Jeg må for 170. gang fastslå, at jeg ikke kan forestille mig, hvordan dansk landbrug overhovedet kunne eksistere uden for EF, for hvor skulle man sælge varerne? I alle de lande, der har råd til at købe varer, har man overskudsproduktion; de eneste lande, der har brug for vore varer, er dem, der ikke har råd til at betale for dem. Hvordan i alverden skulle danske landmænd kunne finansieres ved det? Derfor var jeg så taknemmelig for hr. Gades udtryk om jackpotten, og som sagt vil jeg glæde både hr. Bonde, fru Hammerich og mange andre med det glimrende eksempel, der viser, hvilken fantastisk succes EFs landbrugspolitik har været ikke mindst for Danmark, men jo ikke bare for Danmark, for så havde de andre nok meldt sig ud. De er der nok, fordi det også er en fordel for deres landbrug.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke landbrugsministeren for en god og fyldig redegørelse. Vi står her over for et reelt problem, men vi må også være klar over, hvad der er årsagen til, at dette problem er opstået, og det kan man kort sige er, at EFs landbrugspolitik har været en dundrende succes. De målsætninger, man opstillede, da EF blev dannet, er fuldt ud indfriet.

Vi må heller ikke glemme det gode, som også ministeren var inde på. Det virkelig gode er, at vi har mad nok. Samtidig er det et problem, som vi skal se hvordan vi kommer ud af; og som flere har været inde på, er der ikke nogen enkle løsninger. Her vil jeg begynde med at understrege, at vi i Kristeligt Folkeparti vil bevare den fælles landbrugs politik. Der kan være brug for moderniseringer, men principielt finder vi, at den er rigtig. Vi ønsker at bevare den.

En af årsagerne til, at vi har det problem, som vi drøfter her i dag, problemet med den fælles landbrugspolitik, er for mig at se, at man ikke i tide har indset, at den pris- og strukturpolitik, som var og er de bærende elementer, udviklede sig så gunstigt. Man er ligesom ikke helt blevet klar over landbrugs politikens succes, så man lidt for sent er kommet i gang med nogle af de moderniseringer, der er brug for.